

מערבים - לעברים

פתרונות ל"בעה הדמוגרפית"

מתפקידים את המאוזן בין אוכך לסתית ישראל העברית לבין המוגדרים בתרור "ערבים". עדין בדור היה שבעוד שההגדת ישראל בירדי אחד - "ערבי", מ"מ המפץ הפרטני עד האוקינוס האטלנטי אפרשית להלכה הנהת לעומת זאת, אין כל אפשרות לשראל לבנות את אויליה אלה. אם תצליח ישאל לקלוט ולעכל אוכלוסייה ייחד עם שטר והם, תוכיה שאין גבול פיסי לפוטנציאלי הגדול שלה. או אן אפשר יהה, תאורטית, גם שישראלי תוביל את כל "העולם העברי". מבח נוה של שווין אפשרויות גולם תקומות גדולות לתמייה מצד מעצמות. לייחס השכני פחות מצד ה- "ערבים".

ב. כמה דוגמאות והרי כמה דוגמאות של סיפוח אוכלוסייה שעלויפה. מובן שלכל דוגמת תנאים ונסיבות המיזוגים לה. בכל זאת סבורני שיש מה ללמידה מהו?

ב' ר' טביה הגדולה. — כאן ספהו סקוטלנד ווילס על ידי האנגלים. הקוטיים והוילס ישבו עד היום את אוניותם ווילס שבוטה עד היום על אוניותם. אמור לי את דעתם (השלילית) על האנגלים. אבל הם אמרו זאת באנגלית משם שיטפם הם כבר נשתחחה מהם. האם הפסידו האנגלים משחו מצב' יונם ביטחון ביטנה הגודלה? באירלנד הצלחת העניין פחותה. (הפורן הרה)

שתוכן כשאתה מדבר!

שלושה מן המאמרים שבગליון זה נמסרו תחילתה לערוכות עתוניים אחרים אבל — הוחזרו לכותבייהם.

כל אחד מהם היה בשתיים מ- מערוכות העתונים הבלטי-תלויים שלו, ויחיד: בשלוש.

א. הלחימה והשלום — לא-דר' עווי אוריון, מון האוניברסיטה העברית בירושלים, מיסודה של הלגיה למגניאה כפיה דתית (עמ' 4).

ב. מערבים לערבים: פתרון לבנייה הרמנית — ל'רפו'

אמנו כי, מכון ויצמן (עמ' זה).

ג. הדריך לשולם עוברת ברבת עמו — מאות בתבונת המדיניים (עמ' זה).

הגדייל לשעות מר. י. קופף, עוז', עורך רבונו בנירביה ב- תל-אביב, "הריעון". הוא פנה במכבת איש, במשמעות מודעת משתה, ליוונתו רטוש, בקשה ל- על דעותיו של הנמען. אבל:

ר'ם. החזיר את כתוב החיד. ראה "ועטה מלחמת תרכות" ליוונתו רטוש (עמ' 7).

לא ייפלא כי יהונתן גבל, בעל המאמר בו גוריו: אגדה וספרה (עמ' 6), אף לא ראה למסור תחלת את מאמריו, לערוכת עתו אחר, תלוי או בלתי-תלוי.

דצטובר 1968

הכחדה 50 אגוזות

נאות פרופ' אוכנון בע

רוב המבקשים פתרונות ל"בעה הדמוגרפיה" סביר רים של הפתרון להראות איך לשנות את היחס המשפחתי בין אוכלוסייה של אנשים מסווגים כ"ערבים" — הם ובניהם וצאצאיהם עד סוף כל הדורות — לבין אוכלוסייה של אנשים אחרים (שאפשר ליבא לים) וחמוגדרים כ"יהודים". בעלי הפתרונות מתעלמים מזאת האפשרות להפוך — תוך דור או שניים — אוכלוסייה "ערבית" לאוכלוסייה "ערבית" על ידי שינוי השינוי והסיווג של אותם האנשים עצם, ובעיקר של צאצאיהם.

יש בישראל שאינים רוצחים בפתרון כזה, כי בעיניהם טוהר ב"בעה הדמוגרפיה", ככלומר י"ח, העוד והדת או כיווץ באלה הם בהינתן קושש קדושים. לדעתם לא התרכו לנו אלא לטרחה זו. והיא חשובה בעיניהם יותר מעצם קיומה של ישראל. לא אנשים אלה אומר לך שאין חלקי עם. נדמה לי שרוב ה"השתחמים" מחר ונסעו להררי יישוב מתחעלם מפתIRONון הקליטה של אוכלוסיות השטחים מפני שהדבר לא עלה בדעתם. נראה להם כי בדבר הזה — ש- תחפה אוכלוסיה שלמה את ערода — עוד לא קה ומן הנמנעות הוא. לאלה מועד מאמר זה. בו אנסה להזכיר להם שחותפותם באלה שכיוותם הן למד ולתבהיר מזור ואיך יתכן הדבר.

א. פתרון הקליטה

ויתרונותיו
לפני שאשך לך היתי ר' זחה להסביר בקצרה מודיע פתרון הקליטה וההטמעה — לכשיצליה — טוב מכל הפתרונות האחרים. הנΚודה המכ-

הדור לשולם שוברת ברבות עליון

המוראה התיכון הוא בעל חשיבות חיונית לאלה, ובמרכזו אירופת. רק בגל הנפטר שבו, אלא משומש שהוא שער לאפריקה ושער לים התיכון.

ר' ג'רדר ניכסון 29.9.68

חשיבותו אלא במידה שהוא יכול רק להבטיח הששתלות על התעללה ועל הנפטר. לבבי דיין מתחלק האзорו לאורים אוורים נבדלים: (א) המגרב (שלוש ארצות צפון אפריקה הצרפתית לשעבר) וכיוום גם לו. איזור זה איינו נוגע למתרחש כאן במשירין. בעוטיו וחויבותו הם בתחומי אחר נמלים שבנעשה בסביבתון, אלא באופן שולי ולצרכי מדיניות פנים שלחן בלבד.

(ב) חזיה האי הערבי. הווא התנהל על מי מגנותו בשליטה אמריקאית-מערבית עד למלחמת תימן. הגישה לאאור והיא דרך לא-דריך.

(ג) אעור המורה התיכון (ישראל ושכובותיה מצפון ומזרח: ירדן, סוריה, לבנון ויריק) וכן דרך ידי העربים, הרוי לモתר שנענסק בהם.

(ד) הקרן המזרח-תיכונית של אפריקה — מצרים. (ה) איזור נסוף, בגבול האפריקני-מורטני, מעמידות מורכבה ופרטנית אוור והשוכן על גבולות של ברית המועצות ממש ומכאן חישובתו: לערבות — חזיה בפני חידותה של זו ודרומה, לרבות קרש קפיצה לדרום.

ambil בין חמישה אוורים אלה איננו צריכים לטפל כאן בשני השולטים (פרס-טורכיה, הגודלatab שבאורים, שי-מספר תושביו יחד הוא כ-47 מיליון-נים, ואורו המגרב, המפורסם יחסית, שמספר תושביו כ-20 מיליון-ים). נותרים אפוא 3 אוורים עיקריים: חזיה האי-ערבי, המונה לפחות טטיסטיקות רשות, מוגזמות לכל הדעות, כ-12.5 מיליון תושבים, ולפי אומדן רציני יותר, מיליאן תושבים, והוא מרכו הנפטר. מכך המונה כנראה עד 25 מיליון

— מאת כתבנו המרוני —

ב"עיר הפליטית" בה אנו עומי דים, אנו מצלמים להפעלת "לחץ" עליינו, ככלומר לדרישת ווסיטות. תביעה זו השמיעה בפה מלא ברית-המודעות, וצרפת כמעט בפה מלא. ארץ-הברית אמונה חומכת בכמה מדרישותינו, אולי אנו מפקדים פקים כמו זמן "ת'וכ'ל" להתמודד בתמיכה זו והרינו מצלמים כי במקדם או במאוחר תצפרק לתוכעים ויתרדים ונסיגת.

מעמד הדברים כפי שהוא ביום, והחותמו לעתיד, מושתתים על ההנחה שאנו הגנו עם של כ-2 מיליון ים של כ-100 מיליון ערבים, ובדרך שהוא חתום בגודל נגד הקפן: כיוון שבין כה וכיה אינטנסיס אלה אינם יכולים לבוא על סיקורם אלא על-ידי העARBים, הרוי לモתר שנענסק בהם.

האם נכונה הנתה היסוד שהאגני-טרסים של המעצמות מוכרכים להיות בצד, "העולם הערבי"?

הנפטר ותעלת סואץ מהם האינטנסיס של המעצמות באזורינו? מכך מתקיימת הללו, שחריריהם מבקשים אותנו לבלת בעיניהם עצומות, על דבר רחם של בני-אדם, הרי זה דבר ארצי, ממש מאר, ובגדיר השגתו בקהלת, אלה יוצאים משורטם מוסרים, עקרונות ברורים של הויה חברתי: את השתייכותם של האדים בראש ובראשונה לאלת האלוהיות דתית, שתగניתם כפינית, שתלטנית, בינו-ארצית, ביגלאומית, לא לחברת אדם פתו-הה, לא לארץ, לא לאלים. חוקת והרנו וכוחן של האמנונות השליטות היו ימי הביניים למןיהם: האינקוויזיציה ושבועד הנכבדים, דיכוי הכהנים וממצצת לדם; גיור האדים וחורבן מקדשיהם, וחרמות.

אני מאמין כי בימינו היה ה- אל אומית היא היוצגת את כה הקדמתה, את התרבות, את התרבות האדם. רק בחילוקי הנחלים של האנושות ההשתיכוכו היא על פי עדות, דתות, שבטים. החברה האנושית המפוארת תחת ביורו מתמינה על פי לאום וארץ. שניםיהם שם אחד.

* * *

ואני מאמין כי כשם שאין אדם טהור, אלא הוא נולד, וגדל, גבר או אשא, כך נולד אדם, ובעיר גדל, בתרור בו-שבט בא- (הפורן הרה)

אנטק נברדי

๖๖

הדור לשולם שוברת ברבות עליון

ואנחנו חוזרים ומתחילה מאלך

אנסה לסכם את האני-מאמין שלו על רגלה אחת.

המאmins במא של מעלה מן הטבע, באלו, הות, בדת, הדורים מתנו לאמון באלהים, בכivel, דורים בפועל לחת אמון עולם, רים שכחו בני אדם, במסורות שמסרנו בני אדם ומפי בני אדם.

אני איבני ידוע מה של מעלה מן הטבע דרים של עזם הגדרותם הם למללה מהשי גתו של אדם, באשר הוא הוא. דינגו אם נוכל למצות מה שבגדיר השגתו, יכולת השפטות והבקרות שלנו.

מה שעומד בפועל מאחרי האלוהיות הללו, שחריריהם מבקשים אותנו לבלת בעיניהם עצומות, על דבר רחם של בני-אדם, הרי זה דבר ארצי, ממש מאר, ובגדיר השגתו בקהלת,

אללה יוציאים משטרים מוסרים, עקרונות ברורים של הויה חברתי: את השתייכותם של האדים בראש ובראשונה לאלת האלוהיות דתית, שתגניתם כפינית, שתלטנית, בינו-ארצית, ביגלאומית, לא לחברת אדם פתו-הה, לא לארץ, לא לאלים. חוקת והרנו וכוחן של האמנונות השליטות היו ימי הביניים למןיהם: האינקוויזיציה ושבועד הנכבדים, דיכוי הכהנים וממצצת לדם; גיור האדים וחורבן מקדשיהם, וחרמות.

אני מאמין כי בימינו היה ה- אל אומית היא היוצגת את כה הקדמתה, את התרבות, את התרבות האדם. רק בחילוקי הנחלים של האנושות ההשתיכוכו היא על פי עדות, דתות, שבטים. החברה האנושית המפוארת תחת ביורו מתמינה על פי לאום וארץ. שניםיהם שם אחד.

* * *

ואני מאמין כי כשם שאין אדם טהור, אלא הוא נולד, וגדל, גבר או אשא, כך נולד אדם, ובעיר גדל, בתרור בו-שבט בא- (הפורן הרה)

**אנו חננו חזורי
אתה חיילם לא לד**

ז' עמוד ראשון)

ר' קה או בחכמיה ערב; בנו-לאום מסוימים בעולם החורבות המופחתת; בנו-עדת בראש וראשונה בעולם ביניימי, ואניאמין — והעקבות ברורות למרי, ככל שרווחים לעקם אותו, להכינון למתח- סדום של תודעה יהודית — אני מאמין כי ההוויה העברית החדשה בארץ היא שפרו של תהליך כפול: אנחנו כאו אומה חדשה בארץ הגירה — והרבה אומות חדשות קמו בעולם במאות השנים האחרונות — ומכיון שהאומה החדשה הזאת שלנו כאו כמה מஸוגות ארץ-ולשונה של אומה קולסית עתיקה, התרחש כאן, במקביל לקומת האומה העברית החדשה, תהליכי של תחייה שגם כמוות נודע בארץות לא מעטות — של תחיה לאומית, חילוי-ubitah.

אני מאמין כי מדיננתנו אינה, וחורך כל
ההיסטוריה הדתית, לא הייתה מעולם, ארץ
בפני עצמה. אנחנו הנו, ובראש וראשונה
מבחןינו גאופוליטית, חיל בלתי נפרד, חבל
של ארץ גדולה, רחבה ידים, המשתרעת
מגבול מצרים עד גבולות תורכיה ופרס,
וחצי הארץ — ארץ הפרת. וזה הארץ
המוטלת בך בינו לבין הערכאות הבין-
לאומיות, ואם בהכרח צוללה, ואם בלי הבנה
דבלי הקנה תחילתה, עליה אנחנו נלחמים
וסטוף גורלה גורלנו.

ובתווך עצם קיומו, אף לשם הבחתה
ארצנו זו יושביה מימי-הבנייה, מן התפ-
וד העדרתי, הדתי, הסתגרני, השנאי,
המתימר לשוא בשם לאומות כביכול —
אם יהודית ואם ערבית — ובראש וראשונה
יגיטל לנו לראות את עצמנו כפי שהנו
באמת ובפועל: עם כנען, האומה העברית
החדשנית בארץ העברים, ראש וגורען לתחיה
בראש כל יושביה לפסיפס עודתיהם ועםם.

* * *

אני מאמין כי היום ברור לכל כי בעצם,
כל מה שיש בידנו היום היה מונח על כף
הידנו ב-48, ווק: לא סגרנו את הקפה.
ואני מאמין כי האחריות על כך חלה
בראש וראשונה על בן גוריון. כמו שבמאית
הנحو אותו טוחת - תפיסת יהודית
אפיקיונית בעניינו חוץ, וחש -
בוגנות קבוציתיתם מבית, כדי
אנחו שמי אלה גם ב-48 ובשלו החמצנו
את עשרים השנים הללו.
ואני מאמין כי הולך ומתרבר יותר ויותר
לרבבים וטוביים כי גם הפעם הזאת נחשלה
הமדיינות היהודית שלנו הרבה הרבה אחר
בחנו העברי, אחר אפשרויותינו, אחר צווי
המידן.

האלף-בית האסטרטגי והמדיני היה מחייב
להתפס את שבי עברי תעלת סואץ ולסלק
את מצרים האפריקאית אחת-ו-עשרה מכל יכול
לבודש בארץ הפרת וביבשת אסיה; להח-
ייר את עבר-הידן מורהה לערם הטבאי
של חבל-ספר בדו' בחסות ירושלים; ועל
ההכל: לעبور בבען עד הר-הדרוזים, להקים
את הייסוד למאחד הכנעני המשולש: מדינת
ישראל, הר-הדרוזים העצמני ומדינת הלבנון
— ולכונן כד את המסדר לאחודם ולגבושם
של כל היסודות הבוגנים בארץ הפרת, בלי
הבדל דת ועדה, כנגד הפֿנְעָרְבָּאָות הבִּי-
רימית.

* * *

זה ארבעה דורות אנו עומדים לפני שלש
שאלות קבועות, שבמונע הנכון עליהם חולין
נתידנו, עצם קיומנו.

הראשונה תמיד מבחינת הדחיפות היא
שאלת השליטאות הורה, העותונמים בשעתם,
הבריטים בשעתם, הרוסים, גם האמריקאים,
זיהום, מחר. ועם תמיד היא הדחופה בשאלות
— הנטיון החסטורי, אם לא ההגיוון הפשטוט,
מלמדנו שהיא הקללה ביותר לפתרון.
השנייה מבחינת הדחיפות הילתה תמיד
שאלת הקוריה, ערבית/, ומתרונה מצרים
בכל עת מאץ וקרבות רבים יותר מאשר
הראשונה. הדבר הוכח בשלוש מלוחמות
ימדיניה שלנו, ובshoreות מאורעות הדמים
שקדמו לה, מימי השומרים. ובאה הוכחה
כמו כן כי קל הפתרון יחסית.
אכן אני מאמין כי השאלה השלישית,
שאלת אשר בני הארץ גיזוליה, עירם
על עשי המלחמה והללי החיים כל הימים,
emmumeut aimim notnim at duthem alihah yodaim:
שבוחשים בה רק כופי התודעה היהודית

אלפ"י – אופק עברי עמ' 2

פתרונות ל„בעיה הדמוגרפית”

גלאות וכל תהפוכות גורלם של הגולים ממנה ושל הנשארים בה ושל המתישבים בה מאן בהשקיyo קדימה אל העתיה ררואה את עצמו אורה חפשי ושותה הבונה את עתידו בין עמיתיו בארץ — ישראל.

ירושה לי להעיר שלוי עצמי לא היה מועלם זיקה אחרת לישראל מאשר תארתי למועלה רצוי גם להזכיר את הימים בהם היה חשוב המושג "ערבי" — בן השפה, התרבות והרוח העבריים — יותר ממושג "יהודי". שכן ה"ערבים" הם שבנו את הארץ בעודם ש"יהודים" בברדי'ץ' ובמאה שעירים התנגדו לכך. מלפני קום המדינה צכו' רהה לי הסיסמה „עליה הרפשית — מדינה עברית“. ההבחנה בין „יהודי“ ל-„ערבי“ לא הובנה מעולם בחוץ-ארץ. משום כך דברה החלטת האומות המאוחדות על „מדינה יהודית“, וישראל סגלה לתמונת זה מאז תש"ח.

ו. מה עליינו לעשות
אם רק תדע ישראל להתגבר
על נטיות של איבה ואפליה
מצד חילק מהאכלסיה היהר-
דיות. יתרחש מינויו מלאין
כדי להחיש אותו. ישי פשט ל-
sslak כמה מכשולים מדרכו.
יש לבטל את בתיה הספר
הנפרדים ולהנהייג בית-
ספר מלכתי עברי אחד
לכל תושבי ארץ ישראל.
רצוי גם להפריד את הדת
מהמדינה ולהפוך אותה
לענינו הפרטיש של הארץ.
את השאר יעשו הזמן ו-
צבע הדברים.

תחליל המיזוג יהיה גם תחילה
ליר' שחזרו של העזיר ה-
נרבבי מהשפעתם המדכאת של
המשפחה והחמולה. ופתיחה
אופקית חדש לפנוי כייחיך
כלכם. בתנאי ארצנו השפעת
כנית הספר חשובה מהשפעת
הביבת, ועוזר היהוד עליה בהש-
ראה לערך העדה. כיוון המי-
וג הוא הכוון הבלתי-

קימית כמושג סתירה ברורה בין פתרון "הבעיה המדומגר" לבין "על-ידי גירוש כל העורבים ביבין פתרונה בדרך של מיזוג". לעומת זאת אין כל סתירה בין פתרונות המסתמכים על העלייה" לבין המיזוג. ההליך של אמצעים מיזוגיים אף אינו דורש אמצעים מסוימים פירוט המיזוג על כל אחד ליליה מסוגלת להפיק. גם לא יוצרים עצם "הבעיה המדומגרית" ש- "קובול כל ערבו שנעה לעברי נגends מכמה עולמים". בעיה הה-אחת — מלחמת החרומה ש- קשרו המדינות העבריות נגד ישראל — יכולת העלייה לתה- מזון בישראל מפני מפללה. ה- מיזוג לבדו פותח לה סכוי-

שדרים, היא גם יוצרת הר-
גשה של אהוה ושותפות. הב-
די לשון יוצרים חי'ן וגורה-
מים למתוחת זורת וחשד.
נדמה לי שקיימת הקבלה כמ'-
עת מלאה בין מקרים של מיזוג
מושלח לבין טמיעה לשונית.
כן נדמה לי שכמעט בכל מקרה
בו קיימת נטיה לבדלנות וד'
ריש להעכמתו של מיעוט ב'
מדינה, יש לכך בסיס של הב'
דלי לשון, ברור לעין כל איך
אייחודה העברית את יוצאי כל
הגלויות ועתה אותם לעם
אחד. וכן גלי הוא עד כמה
השפעתו הבדלי שפה על חוכמי
עדות בישראל, ומה היה חלקה
של האידית ביצירת מתיוחה
בינעדתית.

הבדלי גזע חשובים ל-
צורך המיזוג פחות מהב-
דלי לשונו. מה גם שבמקרה
שלפנינו אין בעצם שום

בה, פגה הזרות. נפתח לפניהם
נוף של יהיסי אדם לאדם, יהיסי
מסחר ויחסי שלטון ברמה של
כבוד והופש שלא הובילו עד
آن. וכמוון גם רמת חיים גבוה-
הה יותר. תוך שנה או שנתיים
הם מרגישים בבני בית.

בשלב זה חל שינוי ב- „עבי-
רית“ שהם מדברים בביבתם.
גם בארץ אהובים הבריות ל-
תבל את שיחותם במילים אנ-
גליות או שהם סברים שהן
אנגליות. בארצות-הברית מת-
חזק התהילך, ועד מהרה נה-
פכת ה„עברית“ של הישראלים
לבליל של 60% עברית ו-
40% אנגלית. אצל ילדיו ה-
لومדים בבית-הספר המקומי
נהפכ' הבליל והוא עומד על
60% אנגלית ו- 40% עברית.
אצל הילדיים האנגלית גם טבי-
עת וחשיפת מבטא זו. קו-
רא שהילדים מדברים לדבר

הבדל גועי בין העברים ל-
חלק מון היהודים, בעוד
שבין היהודים לבין עצם
קיימים הבדלי גזע בולטים
אשר לא הפריעו למיזוג.
הבדלי דת יש בהם להפריע
בחברה שהיא דתית. חברת
ישראל אינה כזאת. אך
ברור שרצו היה לסלק מ-
כשוליהם כמו הסיווג הדתי
הכפוי והחזקקות הכהפיה
למוסדות דתיים.

מערכת החינוך היא שפרשה
את כנפי השפה העברית על
„פולנים“ ו„רומנים“, על „מרוא-
קים“ ו„עיראקים“. על ערביה
הארץ פסחה: להם פסקה בתיה-
ה הספר ערביים. הדבר נעשה
כגראה מתוך כוונה טובה, ר-
מתוך התנהנה שימוש לאומי
מעוניין בשמרות שפותו וזהותו.
הנחה זו, כפי שניסיתי להבהיר,
אינה חייבה להשאר כוונה ל-
אורך ימים. גם התנהנה שמנת
אשר סגולו לעצם את
זיהותה הרבועה העברית!

ביתי-ספר נפרדים לעربים מע' שה נאור הוא אינה אוניברס-סלית. לו הוקמו באירועונה מוס-דות התנ"ך נפרדים בשפה הספר-רית לאמ' אמריקאים "מקסיקאים", היו היללו, ואתם כל משכילים ושוחר חופש בארץות-הברית (ומרבית היהודים בכללם). מ- skimim uzka marha ul zud shoha ha'gerou ba'afilot. kroha gam shnashalati ba'erotzot-habrit ul murekhet ha'hinuk bi'sheryal uvel shoroticha la'oclosotia ha'ivrit. mishoshevrahem leham hashita shel hinenok shoh ar nfrd b'shphe shvona, rao b'k'k ha'sholaim ap' liha chomrot.

אין ספק שכיננו ביתי-ספר מלכתי עברי אחד לכל תור שבין הארץ הוא המפתח לאיחודם לארם עברגי אָסְפָּן.

הטמיעה מהירה בארץות הברית אפשרית בגלל הסברת הנקודות של בני הארץ לכל אדם והכבד שרט ווחשיים לכל מושץ, וכן בגלל הדגשת האדם בתור פרט על פניו כל קבוצה שהויה. גם ישראל היה ארץ המשכירה פנים. אנו מקבלים בתוכנו יוצאי ארץות שונות וסובלים עבריים במבטאים שונים ומשונים. אין מוצאו של האדם גורע מכבודו או מסר' כוינו — לפחות כל עוד הוא "יהוד". הרחוב אותה מדת סובלנות גם לגבי ערבבי הארץ, ולא יהיה מעזר לטמיעתם. לעומת התנאים בהם הרגלו, יימצא בארץ ייחסים אישיים וצבוריים על רמה גבוהה וכן דמת חיים גבוהה. אוחם הגור-

ה. איש העברי
מה יהיה דינוקנו של האיש העברי? שפטו תחיה עברית וארכזו תחיה ישראל. בהשקיתו אחרת אל נבכי ההיסטוריה יהיו גלויות לפני תולדות הארץ הקדומות. כן לא יעלמו ממנה כל מגולני הארץ מאוזן צות-הברית קיימים לגבי ה- עבר בישראל.

ד. כוחה של הלשון
לلغוש תפקיד מכויעש בכל תהליכי טמיה. לשון משותפת לא רק אפשרה לאנשים לה' בין זה ואת זה ולהיות מושפעים מאותה ספרות ואותם

(סוף מעמוד ר'ראשון) קורסיקה. — תושבי אי זה הם קבוצה אתנית מובהקת. היה להם שפה קרובה לאיטלקית, כפי שמיידים עיראין שמות המקומות. ביום מבטאים שמות אלה בניב צרפתני, כגון שוו

שפטם היחידה של החובבים. בפרטיווטיות צרפתית אין להתיחרות בהם. צרפתיים האבאים מ' היבשת אף מלגניים עליהם על כך. דוגמה זו היהת הראשונה שפוקחה את עיני. לפני ש' יצאתי את גבולות הארץ היתי סבור לתוכמי שכל מיעוט שומר בקנאות על לשונו, מסורתו ויחודה. משחתתגלתיה לקורסיקה, נוכחות שתחנן גם תגור' בה אחרת. ובזמן היווי שטנהה מעבר לים מלחמת דמים של האלויזרים שמאנו להספח על צרפת. וקורטסקה אינה מרוחקת מ' "עורף" של תרבות איטלקית, שכן היא סמוכה לסרדייניה ה- איטלקית.

דרום מערב ארצות ה- ברית. — באוזר זה שקרה ארצות-הברית מעל מקסיקו נור- תרה אוכלוסיה מקסיקאית שאף מוגברה לימי במהגרים מעבר לגבול. על אף קרבת מקסיקו בעלת הגאות הלאומית החזקה, אבלו אנשים אלה את שפטם הספרדיות והרבה ממורשתם. ה- יום הם מכנים את עצםם "אמ- ריקאים-מקסיקאים". כל שא- פתם — שווין זכויות וחובות בארץ-הברית; והם מתאנונם על Kapoorים שונים המפריעים להם, לדבריהם, להגיע למיזוג מלא ואמיתי.

לא בקשתי להשתיר מ-
את הקורא דוגמאות הפו-
כות, של ניסיונות לסייעות
אוכלוסיה שלא עלו יפה.
אף הזכרתי במפורש את
איירלנד ואת אלז'יריה. מ-
בן שאין אני טוען על
יסודות הדוגמאות שלמעלה,
כפי סיפוח אוכלוסיה מצ'-
לייח בכל מקרה ובכלל תני'
אים שהם (להוכחת טענה
כזו לא יספיקו כל הדוג-
מאות שבעולם). אין אני
אלא מער שספוח אוכלו'
סיה — תhalbיך וצוי ואף
חיווני לישראל — אפרשי
(כדי להוכיח זאת די ב-
דוגמה אחת), ואף שכיח
(ולשם כך די בכמה דוג-
מאות).

ג. **תהליכי הטמיעה.**
בארצות-הברית ראייתי גם
איך מתרחש תהליך התמימות.
ראיתי זאת בנסיבות מקרים
ומשתלים יישראים. השפה
היא הגורם המכובד ומוסות את
התהילה. בראשית שהותם, כש-
אין האנגלית שוגרת בפייהם
ומילא אינט מבינים את מנ-
הagi המוקם, הם נוטים ליחס
בקורתם חריפה. הרגשת הזורע
בסביבה החדש מוחקמת את
לאומיותם היישראלית. לימים,
כשהם לומדים אנגלית ומחלילים

להבין ואך להעריך את הסבי
למণיהם, היא היא השאלה
שלנו, שאלת השאלות, השאלה
עצמם קומונן, וגואלה ארצנו.
היהודית, שאלת ההגדרה העצמי

הזה, ש-גַּנְגָּן. *

היום, עשרים שנה לאחר
המדינה הזאת ביוםת בניה, ו'
קרוב לעשרים שנה לאחר הר' הש
ברחוב האוכלוסייה הישראלית
הראשונה למדינה, שנוי אשר
את תחיליך הגבוע והכורה
חוויים בדרך הטבע להtagבש
הכוננות בידועים ובלא יודע
הארץ וגידוליה, משנות השלשי
וاني מאמין כי לא רחוק ד

יתעורר הנעור העברי להכרת זהותו, להג'י
דרתו העצמית הלאומית, יפקח את עיניו
ויראה את הדברים נכהה, יסיר את אפר
התפישות הזרות המעכמתות את ראייתו ומח'י
שבתו, פרי חנוך עדתי בינויי זר ומור,
הטפה לבוגניות, — ומיטב הנעור העברי,
כماן, עקו מלבו את המוסכמות השטחיות,
הכובות, הזרות, שנטעו בו בחודשות יהודיות
למייניגה, ואיש איש במקומו ובמסגרתו ית'
עורר לראות את המיציאות העברית ואת
העתיד העברי כמו שהם, לעצבם כמו שהם
ਮוכרים להיות כדי למנוע את שקייתנו
והתנוונווננו, מחווץ ומביבן, — ולהזעק אל
הדגל לשנות את פני הדברים מיסודה.
אשוויגי הירויות אהובות אמל

הדור לשלום עובה הרבה ברבת-עמוֹן

העובדת שלא עשוו זאת נבעה מאי-הרazon להביא תחת ממשלתוןו כמליאון מצרים או מושם שהיה חשש לחגבה מצד ברית-המעוזות, או מלחמת עם-דתה של ארץ-הברית שרצחה לסגת את התעלה בפניי ברית-המעוזות. אולם ברור לכל שבעת חיננו כבוש סיבי במלחמות ששת הימים לא ניתנה מחשבה מיוחדת ומוגבשת למדיניות שלנו לגביה התעלה — ודבר זה בא לביטוי בצורה מגוחכת ממש, כאשר ראש ממשלה שכזאת חונה על הסואץ מכירנו שהוא מוכן מיד לשלם דמי מעבר לאויב מספר אחד שלנו, אם הלה יסכים ברוב הסדו לקחת את התעללה, להפילה ולהרשות לנו לעبور

עצם העניין הוא בעובדה שאין אנו מצהירים היום בפה מלא שהשלטון על תחתולו (ולפחות ממחציתו שלטונו) לנו לצורך הבטחת האינדונזים שלנו ביום האדורם (כפי שהיטיב להס- clerker אל'ם). נבו במאמרו ב- "מעריב" (31.5.68) ושאנו ניטיב יותר ממציגים בתפקידו של בל אוניות הפלוטון.

ארץ-הנפטר הסמוכה — "יוק" וואולם, אם החעה נקלענו אליה לסבירות, ואם באירצון, בהסגנות מתחוץ חסר הבנה בולט, הנה לגבי הנפטר של חזיהי התעלמותנו היא וווחלטה ושלהמה. אנו יודעים ומישלים אם כך שאנשי הנפטר בארץ-הברית הם מאיבינו המשובעים. אף שאין לנו כל וכל מאיבינו של נזיר ממאים בಗלי להשתלט על נפטר זה. נפטר זה הוא, "ערבי", כד אנו אמרו, ומשם שהוא, "ערבי" ברור שלא כובל להיות לנו שם חלק בו, גם א שום השפה על המתרחש סביבו.

ולפיכך אנו נחונים בלחץ.
ובו בזמן זוכה הפולש המתרבב
אפריקה — שחיליו שמרו על הי-
סורה המצרית בח אלפי שנים ש-
א לנצח במלחמות — לחמיכה מז-
חיתת קבל עולם ולתמיכה מערבית
ולויה פחות או יותר.

כיצד להסביר זאת ?
האם יד האנטישמיות בדבר ?
אף שפה ושם משתמשים בה כדי
לבות את הרוחות נגנוג, הרי גור-
תנו שכאשר רצוי לעוזר לנו הדבר
ג הפריען כלל.

וּמָתִי רְצֹו לְעֹזֶר לוֹ ?
בַּמְלָחָמָה הַעֲצָמָאָת, כַּאֲשֶׁר הָאֵין-
לִסְעָדָה שֶׁל מִעְצָמָה מִסּוּסִימָה הִיה לְ-
שֶׁ מִכְאָן מִעְצָמָה אַחֲרָתָה, וּבַמְלָחָמָה
וּשְׁ, כַּאֲשֶׁר מִדְיוֹתָמָה מִסּוּסִימָות רָאוּ
וּ בַּעֲלָבָרִת לְכִיבּוֹשׁ הַתְּעִלָּה.

דריך למרחב המדיני
איאן מנוס מלဟיבון שהמצב המדיני
יר וקלענו, "האים הנורא בלחץ
ם", אין הם מן השמיים, ולא מחו-
ר המציגות; וזה גמול המגעים לנו
אי הבנתנו את האינטגרסים של
עצמותה כאן, ובourke על התעלמו-
ר מתעלמת סואץ מבאו ומנו, ובנט

עודי מכאן.
אכן, לבני תعلת סואץ המצב הוא
ווטיחסית ואינו מחייב בשלב זה
אשינוי הסברה והכרזות. אולם גם
עלולה הנרחבת יותר הדרישה לגביה
פט הסודי, פשיטה היא בעצם לא

צעד הראשון צרייך להיות הכנסה
ירדן תחת ממשלתו, דבר שאיןו
ה מבוחנה בזאת (אל ונכח ש-
י המלחמה מונתה אוכלוסייה של
ה המזהה כ-4/3 מיליון יהודים
היוטר). אל ונכח שסגדה זו
ם עליינו מדי יום ביום ומשם
חים מרצחים לזרע בארץנו הרס
ג. אל ונכח כי שם בסיסי המי-
ים ויש לנו זכות מוסרית מלאה
וסחeland ארץ זה.

ירוש תוצאות
יש יסוד להניח שבמקרה כזה
עמדו הר-הדרוזים מוסרים. בז'ת
תחולש סוויה ויתחזקו הכוח
שוחרי השלום במטרה ה_ticksון.
על כן, קרוב מאוד לודאי שי'
בי הר-הדרוזים ירצו להיזח קשי'י
למידנתנו בצורה זו או אחרת,
לכבל אוטונומי במאהד (פדר').
בכך ישמשו דוגמה טובה
לטויות אחרות בסביבה (למשל
נינים לבנון) ויזימנו באופן מושך
(הפוך הדף)

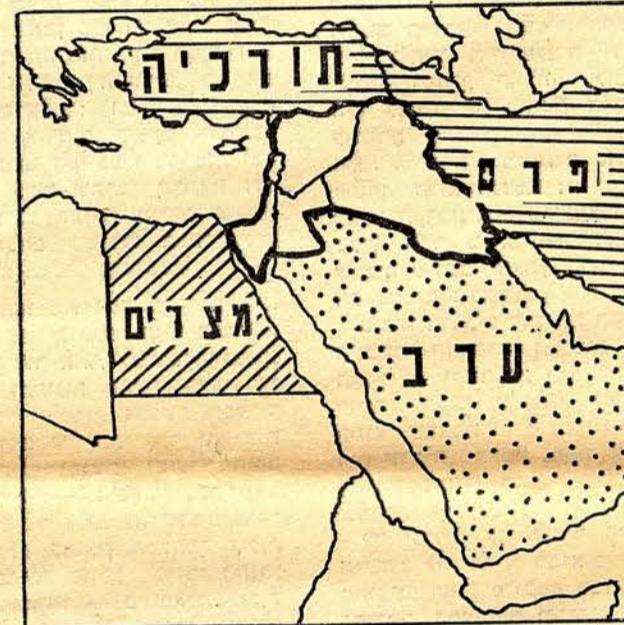
אלפ" – אופק עברי עמ' 3

וישראל הבטיחה את השותה
פורה — הנשח התחליל זורם. דיין,
באחד מזופעיו הצבוריים הראשוניים
שנכנס לכבודתו היום (בליל
שבת בבית-סוקולוב) אמר על קופפה
זו: "שנים בקשנו נשך לעשות שלום
לא ענינו, כאשר בקשנו נשך לעשות
מלחמה — ענינו". אחרי מבצע קדש
שלמנו את מחיר אי הבנתנו לחשי-
רזה של החעה; שכן לו הענו
לליה לבドנו (לפי מה שהציגו אישים
שנונים עד כהנה לפני מבצע קדש)
חו סיכוי הגנו והגרוש, והלחץ
ותזרע גם על כל חזיהי סני קטנים
בברבה, שהרי הינו יכולם להציג
המבצע בתור כורח לשמרית בטחוננו
לא הינו גוראים כמשרתת האימפריה

**הבריטניה אמרה כי מטרתנו
היא לסייע לאנגליה במלחמה.**

הפסנגו את יוזידותה של תורכיה אשר סרבנו להתחזק במה שנעשה קפריסין ופיגנו את השטח למצרים. תברר לחורכים שישראל אינה מוכנה הטיל את משקלה לגב עניינים המתחרים בארצות הסובבות אותה, ומפני יש לו אינטרסים שם מוטב שימצא תח הדר לכהיר.

10. *What is the best way to manage your time effectively?*

ג'פֿת אֶרְבָּעַת הַאֲזֹרִים

- אַיִלְתָּה תְּעִנִּינֹת זוּ הוֹצִיאוּ אֶת יַרְדֵּן
בְּנִיסָת חַיִילִים זָרִים לִירְדֵּן, יִבְאַתְנוּ
כְּבָה מִצְדָּגָן. הַכְּרוֹזָה וּמִקְרוֹהָ לֹא הִיה
בְשִׁיקּוֹלִים המבוססים על הבנת האני-
טרסים של המעצמות באוזנו, אלא
בְשִׁיקּוֹלִים בטחוניים בלבד.

הנסיגה הראשונה
כאשר החליטה "משפחת העמים"
לל הקמתה של ישראל לא דאגו לחת
נו נשך להגנה מפני מדינות ערב
ספоловות. יש להניח שהדעה ששרה
מערבה היתה כי העברים ידבירו
ותוננו. העוזרה באח מצד הגוש הקורי-
ונגיסטי שראה בתקומת ישראל פרץ
שליטה המונוליטית הבריטית-מערבית
אזרור. אין ספק שבתקופה של לחמה
עצומות ראתה ברית-הומות בעין
פה את המתקפה של ישראל ב-
בני בכיריה לתעללה, ואין כמעט ספק
לו היה לנו כיבוש הגדר המורחית
להתעללה יעד מידיינו וצאבי במלא-
מתה השחרור - הינו זוכים להעopsis
שכח ועזרה מצידה. אבל האש הדמי-
הונגען מירב מאצן מזרני ברבו

אך שלוא הינו מוסרים לסגת לא קורה כלום והינו מצליחים כבר נגנו 20 שנה להתחבש על החעהה כדיין לא היה מולאמת בקיי מצם. מכל מקום, החעהה לא ענינה לנו איש, לכל הייתר ראו בזה נזון העולם לסביר אותו, וכאמור גוג הצבא מיד.

(המשן מעמוד ראשון)
תושבם. אוצר המורה התייכון המונה כ-15 מיליון תושבים.
כדי מאי לבודק כיצד התאימו עצם שני הכוחות העיקריים שבאזור — ישראל ומצרים — לאינטרסים של העצמות.
נפח במארים.

ההעלה הבריטית בתקופה המלוכנית הייתה מצרים אחוורת כל השפעה באזרע, ואף עליה-סואץ הייתה בשלתו בריטי במידה של שיחוף צרפתי). כאשר יילקו הבריטים את הטורקים מהאזור במהלך מלחמת העולם הרasonsיה היה גורלו של חז'יאי סיני נושא לדינונים (כפי שמספרט, למשל, מכתבו משנת 1919 לМИינרצתהאגן לראש ממשלה ברידג'ניה, ראה "מוסך הארץ" מ-25.5.68).

צורך הבטחת שליטותם בתעלת הח-שנה. ואגם הזlichו למצרים הח-

תעליה גם אחרי מלחמת העולם
שנייה, עד 1955. ההשפעה המדינית
מן מצרים התרטטה עד או רק
למניעה שיט ישראלי בתקעה.

המצב החthonה אל הקצה
ס עליתו של נאזר. הבריטים הוכ-
חו לנצח. נאזר נקט מיד צעדים
חריצים להבטיח את שליטהה של
נירם על הגורמים המעניינים את
עצמכוות. הוא הלאים את התעללה,
כרינו שישתלם על הנפט הערבי,
על דרכי הגישה אליו, כולם על
הנרטוב במוגנו

לצורך זה הכרזיו על העם המצרי
עם "רבבי", מהperf לגבי מה שהי
קובל על המצריים קורם לכן, וקבעה
תולוכנסה לוחקה המצרית! מטרתה
תזה לסלול את הדרכן להשתלשות
במושבה במצרים

מצרים ניסתה איחודים עם עירק סוריה. שנייהם נכשלו. נחברו כי וונע את ההשתלטות על המורה ייכון היא שראל. נאזר החכינו גירה והכין צבאו לארך. תכניות שחילתו של זכו לתמיכה נלחמתה של המעצמות.

בזה נסח הצעותם. ואנו יתנו הארץ כהריבת
עפקה מונו וככסף. גם שתיהן האמינו
דריתניה וצՐפת לא יכולו להחזיק
עליה ושכדי ליהן יותר לחמור
לש שחציהה ערבות וכן המורה
לכון מונחים למשה בכיסו.

רומה — לתימן
אשר חסמה בפניו ישראל במצען
י את הדרך לחודירה למורה התקיכון
נעזר לשנות את תכניתו:
חומר לבוש תחילת את המורה
יכoon ואחר-כך לאסוף את חזיהאי
כפר בשלה פנה תחילת דרומה.
ה מלחתת תימן. אם הפסיד בה
הר, אין זה מלחמת העדר תמייה
המעצמות (שהעתלו מרצח
ני, שימוש בגויים וכו'). אלא בשל
ההתקפות הדלה וכשור להליך
העלוב של הוויל המצרי. אגב,
חמת תימן — כמו בחפרות
חדור הסורי-מצריםי — הוכח כי
בבטים ילחמו זה בזו או ישלימו
עם זה לפי האינטנסים של כל
ועם בתוכם, ויסימות הפואז
איות אין אלא פיקציה מסכת

אשר דרך תימן אל הנפט לא
הה פרי החל נאצר לחזור לנסינו
שוו, לעבור דרך המזרחה התקיון,
זה שוב לרכו כוחות למיגורה של
אל. הבנה מנייעו של נאצר
חמותיו עם ישראל היא השובה
שכון המסקנה החד-משמעות היא
עד נלחם בישראל לא משומ
אי יהודית ולא משומ שהיא וורה,
משום שהבין כי לא יוכל להשיג
מטרתו — قولמר: הארכות החל-
של המזרחה התקיון לא יפלו
בידיו; אלא נינצח חילתה
ישראל ויישמירה. יש לך' חשיבות
בהערכות סיכומי "השלומים" המוחול
נאצ'ר; שכן כל עד מצרים שו-
למה שהיא שואפת אין כל
לשולם ואין כל סיכוי לך'
גינה, ושוחtocל, להדבר עם ישראל.
ח' המדיניות
ג' בסיכום ניתן לומר שהדרך
ההילכה מצרים ה比亚ה לה מה

! אל מלח דבום - פלען!

המצב החדש בישראל מגלת בפנינו אופקים חדשים לשם קביעת
הזהותנו וריגוזנו הלאומי.
לאור האמורה הסתוריות וההתעוררות הלאומית, מתגלינה בפניו דרונו
משמעות גורלוויות בשלה המדייני-תרבותי והכלכלי — ומהרונו יקבע
גורל הדור והדורות הבאים. כי ההיסטוריה אינה חזרה על עצמה והזודם
ונויו שוחחמו מנהקמות.
כאישים שודדים מדור החברה הישראלית ומאות הדור, הנכם
מתבקשים לחתם את דעתכם ולהשיב על השאלות:
א. מה הם האתגרים הדומיננטיים שיימרו בפניו?
ב. מה הם הכוחות והעכדים שיש לחסל וחזק בדור ההרואי הזה,
העומד בפניו סוכיו וסוכן?
ג. כיצד ניתן לסייע שיעמוד בהתמודדות עם בעיות
היום בישראל ומהתחדשת — והוא להן?

בכינוי ישב צבא בריטי, لكن נצווה צבאו המתקדם לסתור ממבואות אל-עליריש, לא להתקדם. את ירושלים העתיקה, את הר-היהודה והר-אפרים, העוידה הבריטים לאמר עבדאללה בנסוכותם. שלמונו בתיו שבירתו את חבל-המנדט קודם לכן, — לנו נמנענו מלכובש אותן. ואם יהודה, השומרון, קומראסני היו מוחץ לתחום תפיסתה של התנהגה הציווית — אין כדי לומר הגולן והבשן, לנו אף נמנע מאחנו تكونו של חלק מעוז היסטורי זה ב-1956; לא זו בלבד שלא גאננו או את ירושלים, הקשות, המתמידות. מהחויזות של האל-גיאון; לא זו בלבד שהפינו את סיני — אפללו את רצועת עזה החוננו חנן לידי נאצ'ר; ואת מאפני החסביך הבריטי של בנג'וריון, ראש-המשלה א'ר, כי אם מפני החטאיך היהודית, העדתית, שלו: סיפוחה של עזה. ספוח יהודה והשומרון למדינת ישראל, היה משבה את הרכבת העדרתי של אוכלוסית המדינה. מסכן את דמוגרפיה היהודית.

מה שלא עשה השכל עשה הזמן, בגביה חשבונידמים ארו"ד ומופקע, בקרןנות יתרם של דם ומאץ ובמחיר שחתות. כמו, כשבנ'גוריון סולק על-ידי ההיסטורייה, כשלהקם של בניה-ארץ — שאף כשם מעותי הכרה מדריך אותם האינטינקט הלאומי — הגיעו עתה כמעט לכל מה שיכלנו, ומה שהיינו צריכים להגיע אליו — לפנ' שרים שנה.

ג. הגדרה לאוניות - ועדתית

מודע תמיד מעט מדי, תמיד במאוחר למדוי? יעדו לאומי — שלא כיoud דתי, מוסרי, רעיוני — אינו נגין מקום לשום התפלשות, לשום בניינעל. יעדו של לאום, כיעדו של כל ארגניזום חי, הוא (רבינו דבון)

מיהודה נתבצעה אגב הדיפת התקפותיהם. ללא כוונת-התקד-
מות-החיליה עד לירדן, והיתר
פרי ההגנות שלא לצורך

התקפה; — עובדות יסוד אלו מראות ברור את ממד ההשפעה המזיהה קה והקימת של האיש בנו גוריון, הילתו ותוראותיו (ה- דוקטורינות שלו) אף על אנשי שמהרבה בחיניות, ו מבחינת אפיים ותగובותיהם הטבעיים. הם חשובים וראויים, ואית הסכמה המשנית המוחשית מאר. שב טפוח אגדת בן-גוריון, אגדת השוא הרטנסית והmeshיחית. העובדה שבינוי 67, בהיות אל ידנו, לא הבינו אל הר הדורותים. וכמעט אף החמץ את שעת הכוח להעפיל אל מות הגולן; —

וישם אל לב כי הקפדר
לדג על פרשות צבוריות שנבר
יות-במחלוקת שփכו דמים ר-
בים, דוגמתה פרשת רצח ארלו-
זורה, הטענה „אלטליינה“, הר-
חת לבון, שמר בז'גורין היה
גבורן הראשי (שלא להזכיר
את פרשת ההסתמך שלו עם
ז'בוטינסקי, שבה נחל הkop שלו
כשלון מוחץ במשפט כליל,
והוא, לפי ה„עיקיר“ ה„טפל“
בעינייו — רק הפך את ה„הגאה“
אבל לא העלה כלל בראתו
לשפטו מידיו).

וחקףדו, כמו כן, שלא לה-
כנס כאן לבירור חלקו ואחד
ריוותו בכינונו, בפשיתו וב-
התבוסתו של מושטר „הפחד
והחשbon“ צבוריות היישרא-
ליות, לפי ניסוחו של משה שרת
המנוטה, או, אם לצרף את גוסחת
„הפחד והרמיה“ של בָּנְגָרוֹין
אשר, כדרך, נטל בעבר שנים
אחדות סיסמת ירכב בשינויו
מוסעת — וחזקקה עליו שהוא
ירודע מה הוא סח כאן — מש-
טר „הפחד, החשbon והרמיה“
השורר בארץ במדיה רבה —
מושטר טמני הול לפי ביטויים
של נולדה לאירועים מוגנים
וביבתו לדבר. א) כיביש נר-
ם בבל שטחים נספחים היה
מכביה בהכרח התנegasות עם
עצמאות. רציתו למונע זאת;
ב) הסתבוכות מרחב ערבי
וינוין לימת כופה עלינו ב-
ירירה שלא הינו עשוים לעז-
וחוד בה או גירוש המוני של
אלילו ערבים שלא היו עוז-
רים מרצונם את בתיהם לאור
סיטוניהם המר, או קבלת מיל-
יט ערבם שהו מפוצצים את
המדינה מבפנים; ג) שחרנו
טחתי מולדת רחבים הרחק מז-

“אלף” – אופק עברי

ווני 1967 העובדה שביבני 67 בהיותו לא יכול ידבו, לא הקענו אל הר גדרזים. וכמעט אף החמוץ נטה את שעת הכוח להעליל אל ממת הגולן; —

העובדת שלא צלחנו את מעלה סואץ מערבה, ואף אמרה בדמת המורחת לא טהרנו כליל (פרט שאף משה דין הרכיש זה לא כבר צער עלייו);

כircular עד שפתה המורחת הגענו;

וכעכט, "בחוק מהלך המלכה"; —

העובדת שהדיפת צבאות חורייני משומרנו (וניגבר בר גם

וְלִזְגָּי

לשבחו של בנו-גוריון ייא-
דור, כי השיב דבריו: שלוש
כיבויות לדבר. א) כיבוש גרא-
בב של שטחים נספחים היה
מביא בהכרח התגנשותם עם
המעצמות. רציתם למונע זאת;
ב:) הסתמכות במרחב ערבי
נון-יידיין הייתה קופה עלינו ב-

אוד ביה או גירוש המוני של
אלילין ערבים שלא היו עוזי
נימס מרצונם את בתיהם לאור
טסונות המר, או קבלת מלֵי
נון עבטים שהיו מופצחים את
המדינה מבוגנים; ג) שהרבו

בבבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְבְּנֵי כָּל־עַמִּים, נֶגֶב
וְבַדִּינָה. נֶצֶטֶר לְעַמּוֹל
וְשָׁנִים אוֹ שְׁלוֹשָׁה דָּרוֹת
כֵּד אֲשֶׁר נִשְׁבַּת אֶת הַשְׁתִּיחִים
לְלָלוֹן, הַחִסּוּרִיה אֵינָה מִסְתָּחִים-
כִּימָת. נְחִיה וּנוֹרָאָה.
(למרח'ב) (12.11.68)

ו- נגדי העונת למלחמה, בשל
דר ברית עם מעצמה, ועד
שיג גבוי של עצמה.
- בהטיפסו להמנע מהעונות
לחמה, ולשם המנוחות כ-
ן. דומה שלא שב מפני כל
צא מעירער את אמון אישי
בchengה בקשר הצבאי, ואת
ינו של הצבא בקשר ההנ-
ר.
- אם שעת החרום יש מאין

שעה שהוא עצמוני תרם לא
א. כאמור, לאוזנתה ייחד ה-
שבכת שלנו, ביקש מך בנו-
יון לנצל לשם סלוק חש-
נות פנימם-פלגתיים ואישיים.

בוגריון, אומרים. היה יחו די תקיף ואמיץ לב, אך "הת-קפלא" פעםים בעקבות לחץ חיצוני, פעם ב-1948 ופעם נוספת ב-1957.

לחלק מן המהדורלים החם קר
רא בז'יגוריון, "הביבה לדורות"
והאישים בכך שיש במשולשת-
גן שהתגנגו לתוכניותיו, "ה-
ייתי במיות", אומר הו. ס-
פק אם הסבר זה והכח עם הא-
מת ההיסטוריה.

בשלחי מלוחמת החזרתו נ-
שאל דוד בז'יגוריון ע"י מ-
שורר צעריר: מדוע לא שייח'-
דררת את כל שטחה של א-
רץ'ישראל. השאלה הופנתה
אליו אישית כשר הבוחן ה-

1. כואזן עברי
נדמה לי כי עצם הניסוח של השאלות, וביחדש של האקדמיה להן, יש בו כדי להטעות במידה מה.
אין אני סבור שנג�� בפנינו עכשווי אפקים חדשניים לנוכח "המצב החדש בישראל". לכל היוטר התייחס אומרה, בצעර מה, שמצב זה ממחיש בפנוי צבור

ר' ח' יותר ר' עכשוו את האפקטים הפתוחים ליפויו מאו' ראשיתה של האומה העברית החדשנית בארץ. עד שלושה ארבעה דורות, היתי אומר מאן סוף. ומאה שבעה. ליתר בהירות, מבחינה המעשה:

א. - תכנית השלטון העברי בארץ, בשורה עם עדות הדרורים והגוצרים, נובשה במדת הידוע לי, לראשונה. על-ידי הרוח החיה של הדור העברי החדש הראשון בארץ וסמלו, אבשלום פינברג, על סף המאה העשeries: מרד עברי בשלתו העותומני בארץ (די היה לכך, לפ' אמדו), על פי מעמד הדברים בעת ההייא, באלף בחורפים). והברית עם הדרורים היה בה לעכב את חיל-התשלחת (האקספלדיציה) התרוכי שבוציאים שלושה לפחות לפחות. - או היה מתכוונת ועידה מעצמות ומאלצת את "השער העליון" לחת למורדים לפחות מדה רבה של עצמאות - צעד ראשון לקראת א'ighthולות. כך השתרהר הא' כרותם בשנות 1847-1848. כך בעוד השתרחו מעל העותומנים קומות לנו' כל ארץות הבלקן

הזכיר את התכנית היהת בצעיה בהחלטת להלכה: היישוב היהודי בארץ מנה הרבתה למלטה נאלץ בחורפים ראויים לזכרון צבא; ביתר האוכלוסייה לא היו כמעט כל ניצנים של תודעה ערבית; התורכים שלטו בארץ בכוחם של מאות ספורות של שוטרים, מזוהים בשוטרים בלבד.

בפועל הייתה התכנית דמיונית למג'רי: "אלף הבחורים" — רובם הגודלו היו בני היישוב החדש, חובשי ירמולקה וספלט-הישיבה; רובם הקטן היו בחשומרה (או לפחות בחוג השפעתו) — ארוגו של הגנה על הנפש. לא של מלחמת שחרור.

ב. — כנ"ל מה שאנו מחייבים בו כו"ם, — ס' ג', יושם, גוריו והזיהוי, ח' אפרים. ממחבר, גם הגולן — היה בעצם בהישג ידנו מבחן צבאיות, לפני ימות דורה, — גם לפני עשרים שנה, ב-1948. ואף הימים לא הגיעו בצפון אל המזער שהינו צרייכים להגיע אליו — לאדרעי, להר-הדרוזים, לחבל ארגוב.

לא השלמנו זאת ב-1948 לא מאפס אונטים כי אם מאפס מחשבה מדינית וכוננה: ההנחה שלנו שמה להuko — כבמשך כל השנים קודם לנו, לראשתהה — לא להלחם בבריטים, לא להחלץ מלחמת שחרור: בכך בשנים שקדם לנו, בשתוֹף פעללה עם השליט הזר הבריטי (בונוסה הנאמנות לשלית הזר העותומני קודם לנו, בימי מלחמת העולם הראשונה). וכך גם ב-1948.

פְּרָשָׁת בְּנֵי גּוֹرִיּוֹן

(סוף) עם טובות מפלגתו באוטו ה'ך
שר (אורחה מידה של "שגעון
גדלות" שלא מעטיטים מבקשין
لتולות בו בשנים) האחרונות.
דומה שעמלה בו כל ימיו, אלא
שבהיו צער יותר הצליה
בראה להנטמה יומר.

כ' מר בן גוריון הכיר היטב את אנשי המשללה, אשר הוא הוא שהריכבת, ולא היו יכולות לתקן בו שם אשלויות בנוגע אליהם: לא היה לו שום יסוד סביר שלא להביא כזה של "שומר מראש שהרכב כזה של "מושמי" מש nibnayim" קרוב לוודאי שביביא באיזה שלב לידי משחו מעין אותה "בקיה לדורות" אבל כי —

מר בן גוריון, מתרך אוטה
אמונה שעורתו שלו בעצמו ובו-
יעזרו, אמונה-אומן שהסידדים
לא מעטים ורואים בה משחו
מושפלה ואחרים משחו אחר
לגמר. העדיף תמיד את טובות
מפלגתו על טובות המדינה.
ככפי שנהוחור לאחר ר' גט
את ענייני מפלגתו רק במדעה
שעלן בקנה אחד עם יסלולו.

ומר בז'גוריון היה מעוניין
בתום לב בראש וראשונה בש-
ליטתו האישית בתפקיד המושלחה,
בשהען על שליטה מפלגתו
במוסדות השלטון, ולמען יסלו
לו האישי בטובת מפלגתו היה
נכון אפוא גם למעין, אותה

"בכיה לדורות" שלו. על חשי
בון העם והארץ. ובלבך שלא
לקלקל את שורת הקונגה של
פיה הרכיב את ממשלתו: אללו
היו למשל נציגי "חרות", זו
האווז'יז'ה-בעל-ברכה. יושבים
באותה ממשלה. ברוי שלא היה
תמה אותה הצעה של מר בן-
גוריון נדחתה ברוב. אבל —
מר בוגרוריון אף לא חת-
פטר. לאחר שלקח חלק בו
אותה החלטה על "בכיה לדור
רוות" בלשונו הוא הזכיר את
הטפל' הזה בשבייל הה-עיקרי"

זעעה - מלחמת תרבות!

6. הציגנות לא פתחה בארץ בכלל מואמה; לעומת זאת נחלצה אַפְתָּלִיכָה להשתלט על כל מה שנוצר בארץ (חנוך, התישבות, כלכלה, תחיתת הלשון) לבלי היה עצמאי, חליליה, לבלי ישות משילטת.
הציגירה לאץ, לא הציגנות היא שגרמה לה. הגירסת של יהודים לאראן, בדרך כלל הגירה, באה בשעה ובמדה, שנשמט הקרן מתחת לרגליהם בארץותמושבם. היהת היגרת הפוגרומים ברוסיה הצעירית בשנות ה-80 למאה שעברת ("העלייה הראשונה"). היהת היגרת קיבש וכשלון מהפכת 1905 ברוסיה ("העלייה לשניה"); היהת "העליה הששית". פליטי המהכה הבלשביקת מרוסיה ותבליל תקופתן של המדינות הלאומיות החדשות במורה ארופה; היהת "היגרת גורבסקי", צל שם שרפאנים הפולני שעד את המסדר והמלאה של הפולנים. ודחק בכך את גולי היהודים ("העלייה הרביעית"); היהת היגרת יהודים גרמנים בעלות היטלר לשטון (רק כמחציתם הגרו ורק רביע ממן המהגרים הגיעו לאראן). יהודים ממזרות ארופה הגיעו לכל כנפי תבל, ציונים ולא ציינים הגיעו לאראן בשם ציונים ולא ציינים הגרו לאמריקה (קראו בכתבי י-ה. ברנר על "העלייה השניה"); כשהתבה אמריקה פתוחה להגירה. עד מלחמת העולמות הראשונה, הגרו רובם הגدول של המהגרים היהודיים לאמריקה, ובולדונן ובפריס השתקעו היהודים יותר מאשר בארץ-ישראל; מספר המהגרים היהודיים למצרים לא נפל מספה מההגרים הארץ. מספר יהודי גרמניה שהגרו לארץ בתקופת היטלר היה גדול פי כמה וכמה מכל מספר של הציונים בגרמניה — והציונים הגרמנים נחשבו

ציונים מוחנים ופסנויות עז פא, כיוזע. הצענות לא היא שסיבכה בעקריו של דבר בהגירה זו, כי שם שתנוועת "עמ' גולומ", שנולדה ברוסיה באוטו זמן בערך, וודילה בהגירה לאמריקה, לא סיבבה בחגירה היהודית לארצ'ה-ברית, הצענות רק נתנה מעטה אידיאולוגי למחררים. קראה להם, "עליטט", ולמעשה מלשון עלייר-רגל לארצ'ה-קורדש (הו) כਮובן גם באללה — י.ל. מגנס לשל, א.ד. גורדון לשל — הם היו לכל היותר אחד מאלף, ונסיווניהם של החללו "עלצ'ב את פני הדור" בארץ לפני המתוכננות המכוכנות שהביאו אותם איש מארצו הם פרק בפני עצמו). המוסדות הציוניים רק התאמנו להשלט על המהגרים בתקצ'יבם, ובسمנויות שניתנו להם מידי הברטנאים.

הצינות נולדה בפורה יהודית, ול הήתה מכונת: לזרק את גב היהודי באשר הוא ש, להעמיד תודעה יהודית, לאומית-ביבוכו, כנגד התודעה הלאומית של הגויים, בעיקר במורח-ארופה ובאוסטריה-הונגריה, הרבל-אומית; להעמיד תודעה יהודית האותנית, כנגד התודעה ההגותית הנוצרית בגרמניה ובמערב אירופה (ותרבותה של תקופה "הגות יהודית" עצמת ותודעה של ארץ-ישראל, באmericה היהודית של היום) בשביב יהודים שיצאו מן הגטאות מצא בביבוכו, או עדין לא היו נוכנים, או לא יכולו בתחום הנسبות להתקול בלילה בלא-יהודים.

"פָּנִינוּ לְגֹלֶה" של הציונות — ביתר דיוק "פָּנִינוּ לְפֹוָרָה" — לא היו נולד עקרון זה; אך היא הייתה מתחילה ברויתה, גם אם אפשר היה לה, מעצם בראיתה, שתהיה אחרת.

7. — הצבוריות שלנו בארץ, ה-בולטים, היישן של החלוקה, והפלגאות הציוניות לפגוחיה, נשבעו תמיד על הפורה היהודית. סמכו על משאבי החומר

היהדות הולמתית, כוות האדם של היהדות הולמתית. תמיינתה המדינית של היהדות הולמתית והשפטית.

היום נושאים הם את עיניהם בראש וראשונה ליהדות אמריקה. יהודות אמריקה גוננת כטף, אינה באה, ותומכת במדינת ישראל בעקבות מסגרת המדיניות של ארצות הברית: ב-1957, למשל, נסוג בז'ורוין מסני אולי בעקבות מלחמת הלהט המגבית של יהודי ארצות הברית.

שלו, המלחמה בשליטון הור. ועטם ההשענות הבלעדית על הפורה היהודית, להוציא אף אפשרות של תמיכת גורמים אחרים ללאתו יהודי, שיווה לישוב היהודי דמות עדותית סתגרנית, אף דחאה מעמו כל גורם אחר אל זרועות הפלדערביות. המתימרת, ואם לכוארה בלבד, לגבות את כללה של ארץ-הפרת, שאין אנו אלא חבל מחבלה.

התודעה הציונית, התודעה היהודית, מפריעות את גיבושה הטבעי, את המבצורתה, את התפשטותה של התרבות הלאומית העברית בארץ. זו לשלוט להגדירה העצם העברית ולכל מה חביב | ממנה בתחום המשק המדייני, בחרבות ובככללה.

4. חברה לאומנית פתוחה

הרבה דובב על ה"יהדות" של העם היהודי. וברורו — העם היהודי יש לו יהוד.

"עט" — איני מדבר על ההוראות הקדומות, המקריאות, של המלה "עט"
אללא על משמעה בימינו — פירושו פשוט "ציבור אדם" (כמו People באנגלית).
ניתן לומר, "עם ניו-יורק", "עם הסוחרים" — ככל העולה על הדעת. מותח.

על יהודת הימנויות בקרבת הדתות, ביחס לגביה אחותה העזירות, גונזרות ובאמלן אבל "עם" זה, אין הוא כלל וכלל "אומה", אין הוא כלל וכלל "לאום". היהדות היא כמובן דת, בכירת הדתות המונומנטליות. וניתן בלי ספק לדבר אפוא, בהחלה. לומר שיש "עם" יהודי.

למשל, יהדות היא בפועל עדת סגורה יותר מאתניתה, הנוצרית והמוסלמית. וודאי ניתן לבן זאת.

אבל פשוט לא ניתן לחתם ביהדות יהוד לאומי, בבחינת Nation, ליחד אותה בקרב ה- "אומות". — משפט שהיהודים איננה, ולא היה מעולם אומה, בשום

למשל, יכולות להיות גרמני מוצא צרפתי וצרפתי מוצא גרמני. לא יכול להיות גורמן-צרפתי ולא צרפתי-גרמני. אבל יכול ויכול להיות. ויש גם יש, יהוּת.

צראפתני יהודי גרמני, וכן הלאה.
יהודיו גרמני, (אולי מوطב גרמני-יהודי, גרמני בן דת' משא בלשונם), או
רוסי, יכול ויכול שייעשה — הוא, או בנו, או נכדו — ליהודים אמריקאי, לפחות.
ורבד אין הוא שווה למורמו פורתהו מושג הועשאה — הוא, או בנו או ברבו —

ובכן אין זה שום דבר מושג — פוטוסטנס, גונשא — והוא או בנו, או ננו — לאמריקאי פרוטסטנטי, ולא מאיטלקי, למשל, או אירני, דוגמת קנדיה, הנעשה הוא, או בנו, או בן בנו — לאמריקאי קתולי. ההדרשה על היהודים היא רק מפני שהיהודים, מבחינה קבועית, עדיה שרויה בימי הביניים, שעלה שאמנם

ה כתולי היה בראש, מודגש, ולא הגרמני, או האירי, או האיטלקי, גם בכרב הנוצרים. אז לא היה העולם המערבי מגובש לפי העקרון הלאומי, כי אם לפי עקרון הדת — העדה.

המשך מהעמוד הקודם

עד ורק חיו: להלחם לעצמאות بحيותו משועבד, לאל אום את ארצו, לא יילאם בתוכה, להגן עליה, ולהתפוח מבחןנה מדינית, חברתיות, תרבותית, כלכלנית, כמיון האפשר, במסגרת עולם התרבות ומיון ערכי החברות הכלליים של התקופה. כל המדubar אצלנו על יעד לאומי — איננו מדובר על זאת המדברים מבחןנה עקרונית על יעד גזע (באינו מדה אין היהדות גזע הוארobar שאף איננו מניה מקום לווכו מודיע רציני: היהדות מרכיבת מקובצת אתניות שונות בתכלית, שרוב הגודל הן פרי התగיריות וכמעט אין בינהו שום משותח, המכונים "ספרדיים", למשל, הם "סְפִּתְּכִּינְיִּים" הקרובים לבני אבל אצלנו מדברים על יעד כזה), על יעד דת, מוסרי, מishi, ובפועל יעד יהוד עדרתי. ואצלנו מרבים מאד לדבר על יעד לאומי" — כביכול בזונה, מרבים מכך לחשוב בלשוני-המנוחים שלו, לדרש כל מעשה וככל במדריד, ולנהוג על פי המסתמך מungan אבו נלחמים כאומה צעריה. אבוי נוהגים, ומונולוגים, בעודה ותיקה, באה בימים, שומרת על יש עדת" בכל מחיר,

לכן לא נמצאו לאבשלום "אל החזרות" שלו; ותוכנתו הפשטת, הטבעית, נמצאה דמיונית. לכן עמדה הנהגת היישוב, ורובה אחריה, מנגד למלחמת השחרור; לכן נאמני הבריטים (הឧומנים לפניהם) יושום בשלטון; לכן לא הגיעו ב-1948 לגבולה השעגנו אליהם הימים; לכן נסוגנו מעה ב-1957, בכדי לא להרבות לא-יהודים בארץ ישראל; לכן עומדת הממשלה שלנו במדה המשותה, נמצאה דמיונית. לכן עמדו הנהגת היישוב, ורובה אחריה, מנגד

ולעדת היהודית, — אף שהחזקה בה עשויה לעורר את מירב היהוניות במירב המדינות — והיא מתעקשת שלא להתחייב בכך על שאר גבולותינו. הימים הללו.

הציבור שלנו והנגתו פוחדים לפגוע ביעוד העדרי ההדרי. אין הצביע ונהגתו תופסים כי הייעוד הדרתי אינו לאומי, אך מנגד הוא מעירko ליעוד זה; כי הייעוד הלאומי הוא, כאמור, כיעודו של כל ארגניזום חיל, פשוט להעתה, להפתח מכל הבדיקות כמיסב האפשרויות הגלומות בו, ולהלאות אין לחירות, הגדרתו במאז ששותף ובדת, כי אם בראש ובראשונה וקדם כל בארץ, בטריטוריה.

יתכן שלכל יכול להיות מכון הבטוי הרווח, "קביעת זהותנו", באקדמה לשאלות, נדמה לי שזו מונח שיש בו בפועל אך לטשטש. קיים לכדר מונח ברור ומקובל: אכן, הגדרה עצמית לאומיות. במידה שהכוונה היא לאוות מושג, אין שום טעם שללא להשתמש במונח מקובל וברור זה: הגדרה עצמית; במידה שאין הכוונה לאוות מושג עצמו — אני משכיל לנחש למה הכוונה.

א. הלאום היהודי והציונות

הצינות — המעשית, המדינית, הרוחנית, הקטסטרופלית, הדתית — שכולנו הוגנכו מחותן או יותר על ברכיה, השရisha בנו מכמה וכמה דעתות קדומות ומסולפות לאבי כל בעית היסוד של ראייתנה, קיומנה התפתחותנו עברנו, עתידנו, כווננו, מותנו, הגדרה העצמיות שלנו.

העברית החדשה.
2. ארצנו היא ארץ הגירה, אשר, דוגמת הרבה ארצות הגירה קמה בה, מוקrab בניהם של המהגרים, אומה חדשה, כמו למשל כל ארץ-ארצראביה.

3. בדרך כלל, מתקדם הוויזואות של אומה חדשה יארך לפחות ארבעה דורות, עד שלא יהיה איש מבני הארץ הזכיר סב וסבתה שלא נולדו בארץ, עד שהתרבות היה ארצית, מאורעותיה של ההיסטוריה ארכיטית, דמויות של גברים לאומיים. הלאום העברי החדש קם במסגרתו, הגאוגרפיה והלשונות, של האומה העברית הקלסית שחייתה כאן כדי 2000 שנה בתקופה העתיקה. עד שחרבה, במקהלה רבה עקב מדיניות ההגלוויות האשוריית באמצעות האלף הראשון לפנה"ס: לפיכך השתלב בתהליך הולצחו של הלאום החדש התהיליך של תחיה לאומיות. רגנסאנס. היוזע לנו מאיילהה, מיוון, מהרבה ארצות — והדור הראשון יליד הארץ כבר היה עברי בתהליכי.

4. מן ראיית נציגיה של האומה העברית החדשה, מאו הדור העברי החדש הראשון בארץ, נטוש בין ההייה העברית הצומחת לבין ההגדלה היהודית המשתלטת, מאבק על עצם מהותו של היישוב, על עצמותה של האומה המתפתחת בזוה, והוא בא לידי בטוי פעיל בעיקר מצד אחד של המתר, בטענת החמי, החזרות ונשיות מאו מפני מורים, מחנכים, עסקנים, הוגיידות יהודים, בעיקר בינוונאים, על זרותו, "התכחשותו" בלשונם. של הנער העברי להוויה היהודית, לחורות הציניות למשנהו, לבני העדה היהודית "באשר הם שם".

במושאי המלחמה העולמית הראשונה וספיחיה השתלטה „עליה השניה“. עט „עליה השלישית“, בסיו"ע המספרים, ה„המוניין“ בקנאהameda של הימים ההם, של המהגרים החודשים, והסמכויות הרשומות מטעם הממשלה הבריטית לגביה היישוב היהודי והטביעה לעמשה את ההכרה העברית משך כימי דור שלם. בשנות השלוושים, לאחר שנושנו „העליות המוניות“ בארץ, החלו ההכרה העברית מבצעת שוב וחזרה וועלה, באה על ביטוי תחולת בעיות של „הבלגה“ ו„הגבהה“ ומבקיעת אל שורש הבעייה — המלחמה בבריטים. בשלטון זה, במהלך מלחמה לחרות, במלחמה על הארץ. בסוף התקופה הזאת התגבעש הלך זה מבחן רעיניות, מבחינת הכהריה הלאומית העברית, ובא לראשונה על בטויו הריאוני שלטן בחכורה שנודעה באזכור בכתבי ימי בנו"ם.

ו-עוגן השליט בלבוהה שנויה בעבודה בנהר, ו-עוגן הנער העברי, בו הארץ.
5. עם פרוץ מלחמת העדר האגדה עצמית ברורה — בהגנתם של אישים מקרוב
ומם — מלחמת העדר האגדה עצמית ברורה — בהגנתם של אישים מקרוב
בניחסו בעקר, סוגה, תוך שנה וחצי שנותיהם, 1949–51. הרכבו הדמוגרפי
של היישוב תכלית שינויו, משלתו מכניםים לאירועות-הברית בבית אחת. תוך
פחוות שניםתיים ימים, 200 מיליון נפש דוברו לועזיות, אף מקרים להם מיד זכות
בברירות.

בונגו האיטלקי
הנעור העברי, בן הארץ, כוכח האלים הלחום שלנו שטרם עמד בבחירות על הכרתו; המשכילות העברית הצעריה שנעודה להגנהו של יישוב מהוויס עזומות בן חצי מיליון נפש, — משקלם פחת פי כמה, ונפתחו לפנייהם הפקידים, כהונות, ממשימות, במדינה רבעונית. שאכלולויתה גדלה פי שלשה, והנעור נתעה, מוטעת, נגנבה דעתו והגבוש העברי, גבוש ההכרה העברית. שקע בדרך חטב לימות דור; עד שהמהגרים יהיו בערים בעיקר אבות לבנים עברים,

נסיגת? - לניטש הארץ

בר אפרים, גאר החמץ
בו לכו על השלטן האמור
המושחת והרומח וועל סוכני
טבנִי נגען, וואו עבר ל-
את צבאה ואת מהמשית.
מכרים מטעמת. משקפת
שביטם בנוירון מאושי
ערבר הידן מורהן, חור ר-
לכד את מערב יירון. ארץ
גען, מידי הסוכנים של
תקיסות הפלרוניה המת-
מוסטה, מלוי הערומי" המ-
זרים בסטר.

*
ומידיג ישראל גתונה קבע
במגב חורן, מאו הווסדה.
לכו מודרגל בפי החבורות
שלנו, מאו יסודה של מידי
נת-החולוקה בארץ ישראל,
בי בשעה כאזת מה-יבין הארץ
הסתוריה והכורה האסטרטגי
נסיגת מהירה, דוחפה של-
מה. נסיגת לפנים הארץ.
ומכיוון שלאור מעדר הארץ
מדיניות העולמית, והתח-
פוכות המדיניות סביב. שעת
החרום מהריפה והולכת —
נעשה צו הנסיגת האסטט-
רטית חריף ודווח ככמה ו'
כמה מים ליום.

נסיגת לפנים הארץ.
למורה אdots, למואב, לי-
גלווע, לרבת-עמון, לבשן ו'ר'
לחורן עד תר הדורות, ביני
בירתון.
הרוצה בשלום — ימהר
לטיים את המערכה. כל
המשחה מערכה מוכרים —
מרבה בשפיקות דמים, כל
שעה שאנו מוחמיצים —
המוחה ברום.

א. קמן
*
"אלף" — אופק עברי
*
העורך: יונתן רוטש
המוני וואחראי:
עווי אונן
ת.ד. 17223 תל-אביב
דפוס "חדר" בע"מ
גדר" חקרה להפצת בע"מ
רחוב צילוב 13 תל-אביב

הוצאת "ר. רמו"
תל-אביב, ת.ד. 17223
עומד להופיע

ע. ג' חוריון

אדז' הקדם

אטלאס-כיס היסטורי ומדיני

- העולם הערבי
- הארץ
- עמי ארכנו
- שלבי התעצמות

כולל כ-60 מפות

חוג לדרך עברית

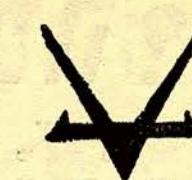
בניה לתונת רוצע

ישnoch להענות לפניות נוער

וחוגי בית

לשיחות והרצאות

לפנות: ת.ד. 17223

יש עיגנים דוד על המקפה
שליחות ווסכת. משקפת
מצרים מטעמת. מבקרים
את צבאה ואת מהמשית.
בית פלה ואש.
רוסיה שלוחה מטוסים,
רומניה, מותחים, טליים, צו-
ללות לאיברינו.
בימי טורו פושים על
כל שבינו.
אין וודע מתי עלולה מל-
חמה לערב ומה יהיה המר-
חות הגלומות.
*
שעת חרום היא לישראל.
אסטרטגיה של ארץ הארץ
במהדקה קובעת פועל יוצא
מן הגאוגרפיה שלה, ואס-
טרטגיה של שעת חרום —
בכל זה.
לכן: לא אחת חורות
הסתוריה על עצמה מחייבת
אסטרטגיה.
הפרש בין ייליד הארץ ל-
היטלר והכוו אחוריו כמו
שעמದ בפני נפוליאון בש-
עתה.
מה מלמדת הסתוריה ה-
אסטרטגית של ארץ נגען?

*
בשעת החרום הקשה ש-
לאחר מפלת שאול בגלובוע
נוטל אבנרו בו נר, שר צב-
או, את אשבע בנו לפנים —
הארץ, לעבר הירדן מ-
רחות, למחרים, למען חדש
משמעות את המלחמת, ומעט
מעט חור והדר את הפלש-
תים מכל ח' אפרים, גבול
ישראל.
דוד ברברחו מפני אבש-
לים, בהתקומם עליו כל
ארץ נגען, ישראל ויהודיה,
במערב הארץ, נסוג עם
בחרוי צבאו לפלנים הארץ.
לייש גלעד, לעבר הירדן
מורחה, ושם —
chor ולבך את המלוכה.
יש דוד לשבטה כי יהושע,
במודה שהוא דמות הסתורית
בזע העת המיוימת לו ולא
אגודת-עם מוחכלת, היה
אצל עיר מתמזה-חירות ש-

(הארץ) (8.11.68)

אה הולך פה?

צה"ל רק תומרת הסדר ש-
אנցנו מפורסמים בהטלות
מצב רוח ווור של נצחון
למצב רוח עזoor.
הגוזה כבירה וו מהיריה
על רקע הנצחון הגדול ב-
מלחמת ששת הימים.
לקונפליקט האלים בין
ישראל לערב היי מספר בת-
פרציות עזות, אך היי גם
תקופות של מלכמיה קרבות
ומושחת חותבה קרבות
רביט. במאורעות 1936 —
איבח' בין יהודים לרבים
שוב איבח' מושחת מפיהם
חתה מותאי מיליון, הק-
של אנשים אשר מסיכים
מהאופי הפוליטי של התגוי-
עה הצינית, אלא דוקה מ-
פיו של אדם אשר יושב
מכולים מייצב את האופי
הוועה. —
ערב מבצע סיני היה א-
זה הירושה שאין סוף לקרי-
בנות ומלחות. אך בסוף
ניצחנו גם בסיבוב הזה.
עלינו למדוד מעיים ש-
נימש גורלם הרע אינה להם
מלחמות שנמשכו שנים
אם ישובי עמק הירדן ר-
ישראל עם ארץ-ישראל, ו'
לא רק מביך על עיקום
האופי אשר צרכי האנצ'יז
פיצה קופים אותו על יהודיה
הגולה, אלא גם מנו המ-
ונצח גם בסיבוב זה. זאב שיף
(הארץ) (29.11.68)

כונן או לא כונן

מר משה דיין לא השאיר
סקק כי דרישתו איננה רק
דרישה לגבי תחום הרגע.
שומה לילינו „לרוקם חיים
מושתפים בחלק הדורומי של
המדינה ההורכב מיהודים ר-
שורבים“. דעה הופכה מזו
לבטא לאחרות השר פנתה
לחדיבם בחידק הנטראנ-
ספרי. שור הבטוו משה דיין.
התרחשות המאורעות הי-
תה מהירה הרבה יותר מאשר
תהליך גיבוש המחשבה ג-
מדינית. שבתי טבת
(הארץ) (29.11.68)

חבל! הסיכון האמושר

коום דמים כוות המנלאת
מיידי יום, משיפויה בהכרה
בצפונו סיני, שאותו יפנה
שר הבטוו משה דיין.

הוועה "רמו"

הופיעו

מה הלאה?

שלום עבר

מאת יונתן רוטש

בספר תמציתי מנשח המחבר בבהירות
את הביעות הראשונות לא-
שאנו ניצבים לפניין כיוום ומונתת את
בליות-היסוד של המדינה במצרים התיכון.
יונתן רוטש, אבי ה-"כונגנאים", מיסדו
וערכו הראשו של „אלף“ עם קומ
המדינה, הוא שקבע בשעתו לראשונה
את הבריטים כאובייו של היישוב העברי
ואת המלחמה בהם כתנאי לקומה

המחיר 2.50 ל"י

* * *

שתי פנים לדין

מאת ע. רד-אור

משה דיין הוא ראש המנהיגים מבני
הארץ ונסיון חייו וחווית חייו שונים
במובחן מלאה של המנהיגים שהגיעו
לארצו בברורות. ונ סיון זה, שהוא שותף
בו עם רוב בני הארץ, הביא אותו לגישתו
המיוחדת לביעות הטענות פתרון כ-א-
על רקע המציאות של לנו.

להוציא בhoeatzת "רמו" ת.ד. 17223, פ"א

המחיר — 1 ל"י

"אלף" — אופק עברי — עמ' 12

הוועה "רמו"

תל-אביב, ת.ד. 17223

עומד להופיע

אהינו האנומים

האם הסמברטיוון עובר בקו הירוק?

הערבים בארץ-ישראל

מאות ישראל בלקינד'

דו-ויל אבשלום פיינברג

בלילית קטעי השואה מתר

לבירור מוצא הפלחים

מאות ד. בוניגוינו (ניירווק, תרע"ו)

מיקורופילים בנענוי

כתבם ראשונים

* כתוב אל הנער העברי — (1943)

* משא הפטיחה — (1944)

* כל גלגולות "אלף" (1948)

* "אלף" של ערבית מלחמת ששת הימים (5.6.67)

* כרוזים (נגד הצינוג וועוד)

* כמיהר — 45 ל"י הרטט

הומנות: "ענבל", ת.ד. 3340 ירושלים

חשיבותם בתחיית העברית הלאומית
חשובบท-הטיפר, מוסדות לימוד ומחקר, ולכל